

Юрій СТЕЦИК,

кандидат історичних наук, доцент кафедри давньої історії України та спеціальних історичних дисциплін Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка (Україна, Дрогобич) stetsyk_u_o@ukr.net

ЧЕРНЕЦТВО СВЯТОСПАСЬКОГО МОНАСТІРЯ (1783 р.): РЕКОНСТРУКЦІЯ БІОГРАМ

На підставі персональних даних укладено біограми василіанського чернецтва Святоспаського монастиря. Подано загальну просопографічну характеристику монахів за такими критеріями: загальний вік, географічне походження, вступ до чернецтва, складення чернечих обітів, отримання свячень, освітні студії, переміщення по монастирях Святопокровської провінції для виконання монастирських та церковних обов'язків.

Ключові слова: біограма, василіани, чернечі обіти, профес, новіціат.

Лит. 15.

Jurij STETSYK,

Ph. D. In History, Associate Professor of Ukraine Ancient History and Special Historical Disciplines Department, Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University (Ukraine, Drohobych) stetsyk_u_o@ukr.net

THE SAINT SPAS MONASTERY MONKHOOD (1783): THE BIOGRAMME RECONSTRUCTION

On the personal information basis it is concluded the Basilian monkhood biography of the Saint Spas monastery. It is given the monks' general prosopography description according next criteria: general age, geographical origin, the monkhood became, drafting of the monastic oath, the sanctifying receipt, educational studios, moving on the Saint Protection province monasteries for monasterial and church duties implementation.

Key words: biography, basilianes, monastic oath, profes, novitiat.

Ref. 15.

Юрій СТЕЦИК,

кандидат исторических наук, доцент кафедры древней истории Украины и специальных исторических дисциплин Дрогобычского государственного педагогического университета имени Ивана Франко (Украина, Дрогобыч) stetsyk_u_o@ukr.net

МОНАШЕСТВО СВЯТОСПАССКОГО МОНАСТІРЯ (1783 г.): РЕКОНСТРУКЦІЯ БІОГРАММ

На основании личных данных заключены биограммы василіанского монашества Святоспасского монастыря. Представлена обшая просопографическая характеристика монахов за следующими критериями: общий возраст, географическое происхождение, вступление в монашество, принятие монашеских обетов, рукоположение в священники, образовательные студии, перемещение по монастырям Святопокровской провинции для выполнения монастырских и церковных обязательств.

Ключевые слова: биограмма, василіане, монашеские обеты, профес, новіціат.

Лит. 15.

Постановка проблеми. На сьогодні, коли досліджено історію василіанського монастиря у с. Спас (Старосамбірський район), зокрема його інституційний розвиток та майнові засади функціонування, постає необхідність звернутися до постаті самого ченця, який часто випадає із загального контексту розвитку обителів. Адже особистість монаха повинна стати основним об'єктом вивчення історії монастирів, адже монастирське господарство, сакральне мистецтво та культура виступають як результат продуктивної праці чернецтва.

Аналіз досліджень. У церковній історіографії мало уваги приділяється питанням вивчення біографістики василіанського чернецтва [3; 11]. В основному акцент робиться на дослідженні визначних діячів або ж ієрархів Церкви, які проходили духовних вишкіл у середовищі василіанського чернецтва. Тож ставимо собі за мету заповнити ці прогалини в біографістиці Василіанського Чину.

Огляд джерел. Зібрані нами початкові, фрагментарні матеріали опираються в основному на каталоги ченців Святопокровської провінції ЧСВВ, яка була організована в 1739 р. Утворення цієї провінції супроводжувалося запровадженням нового монастирського діловодства. У цей час запроваджувалися каталоги монастирів та ченців, частина з яких опублікована та широко використовується в науковому обігу. Однак ці каталоги відзначаються фрагментарністю, і подана ними інформація носить переважно статистично-довідковий характер. Нам вдалося віднайти та опрацювати рукописний «Алфавітний каталог отців та братів польської Святопокровської провінції ЧСВВ». Цей каталог почав укладати 01.07.1766 р. о. Анастасій Пйотровський, секретар Святопокровської провінції. У подальшому біографічні записи продовжили його наступники, які не вказали своїх персональних даних, однак відзначилися різними почерками та довели описи до першої третини XIX ст. [7; 8; 9] Біографічні відомості відзначаються фрагментарністю та уніфікованою формою подання інформації. У ряді випадків опис життєвого шляху ченців не доведений до часу смерті. У такому випадку залуцаємо інші джерела з метою встановлення часу та місця смерті. Цінним у цьому питанні є «Пом'яник» Чину Святого Василя Великого, укладення якого започатковано у другій половині XVIII ст. і доведено до наших днів [3]. Для проведення дослідження залуцаємо витяг зі звіту про персональні дані ченців Щеплотського монастиря, який укладений настоятелем обителі у 1783 р. для перемишльського єпископа [15]. Адже австрійська влада, проводячи релігійні реформи, вилучила монастирі із юрисдикції протоігумена Святоспаської провінції та передала їх у підпорядкування місцевих єпископів. Відповідно перемишльські владики збирали статистичні та біографічні відомості про монастирі і чернецтво єпархії.

Мета дослідження – зібрати підставові біографічні відомості про ченців Святоспаського монастиря станом на 26.07.1783 р. для використання їх у подальших просопографічних студіях.

Виклад основного матеріалу. Історія побудови та функціонування монастиря Преображення Господнього (Святоспаського) із с. Спас Старосамбірського району, який не зберігся до нашого часу, досліджувалася не одним поколінням істориків [1; 4; 5; 6; 12; 13; 14], оскільки ця обитель бере свої витoki ще з княжих часів, про що засвідчують археологічні розвідки та фальсифікати грамот князя Лева Даниловича. У період Речі Посполитої Святоспаський монастир був однією з резиденції перемишльських єпископів. Однак період міжконфесійного протистояння у Перемишльській єпархії, який розгорівся між православними і уніятами впродовж XVII ст., та судові суперечки за приналежність монастирських маєтностей між перемишльськими владиками і Василіанським Чиним протягом другої половини XVIII ст. призвели до занепаду монастиря та

його цілковитою ліквідації (1789 р.) під час проведення релігійних реформ австрійською владою [14, 199].

Якщо в загальних аспектах історія монастиря досліджена, то досі не вивченим залишається питання про реконструкцію біограм василіанського чернецтва, які дозволяють розкрити окремі аспекти просопографічних студій: територіальне походження, вікові характеристики, час і місце вступу до монастиря, новіціату, складення чернечих обітів, проходження освітніх студій, отримання ієрейських свячень, виконання монастирських та церковних обов'язків, час та місце смерті.

Тож не будемо зупинятися на огляді підставового фактологічного матеріалу, а перейдемо до загальної просопографічної характеристики ченців Святоспаського монастиря станом на 26.07.1783 р.:

а) загальний вік – від 22 до 70 років;
б) час висвячення в ченці: як правило, у 21 – 25 років, проте наявні винятки ранішого вступу в 16 – 19 років та пізнішого – 42 роки;

в) в монастирі перебували досить молоді за стажем ченці – від 2 до 7 років. Таких була меншість, бо більшість складала досвічені ченці із 20 – 40 роками перебування в ЧСВВ;

г) більшість ченців походило із невеличких сіл (Тростянець, Гірське, Лопушанка, Чернява) та міст (Старий Самбір) Перемишльської землі Руського воєводства, а також вихідці з Подільського (м. Красівка, Кам'янець-Подільськ) та Волинського воєводства (с. Низкиничі).

д) проходили чернечі випробування у новіціатах Почаєва та Добромиля, де також склали чернечі обіти професа;

е) ченці володіли кількома мовами (латинська, грецька, німецька) і пройшли чернечі студії (філософія, теологія, гуманістика, моральна теологія, математика, економіка, література);

є) серед монастирської братії зустрічаємо певну кількість ченців, що займалися душпастирською роботою, але досить короткий час – від 1 до 8 років;

ж) більшість ченців відзначалася задовільним станом здоров'я і хворіла незначними тимчасовими захворюваннями;

з) під час здобуття теологічної освіти отримували піддияконські та дияконські свячення, а після завершення навчання – ієрейські свячення;

и) після проходження новіціату та складення чернечих обітів професа монахи скеровувалися на освітні студії з риторики, філософії та теології. В основному навчалися у монастирських школах, які функціонували при окремих обителях Святопокровської провінції ЧСВВ (Лаврова, Добромиля, Щеплот, Львова, Унева, Кам'янець-Подільська, Віцина, Замостя, Гощі), окремі з них навчалися у колегіях інших католицьких згромаджень (отців-театинів або ж отців-єзуїтів у Львові, Перемишлі, грецькій колегії у Римі). Деякі вивчали канонічне право. Більшість ченців на кінець XVIII ст. володіла в основному «руською» мовою і тільки поодинокі з них знали латинську. На жаль, джерела не фіксують відомостей про рівень оволодіння польською мовою, натомість звертають увагу на вивчення граматики німецької мови, адже с. Спас після 1772 р. увійшло до складу Австрійської імперії, тому відповідний акцент робився на вивченні офіційної державної мови, оскільки в цей час більшість вихідної монастирської документації велася німецькою мовою, особливо листування монастирської канцелярії з державними органами влади;

і) відповідно до отриманої освіти, фаху, здібностей та чернечого ступеня (новик – брат – отець) на монахів покладалася певні обов'язки щодо обслуговування монастиря

та храму. Серед монастирських обов'язків можна виокремити такі посади: ігумен, вікарій, прокуратор, економ, студент, викладач, магістр, професор, комірник, пасічник, кравець. Аналогічно можна виокремити і церковні обов'язки ченців: хорист, префект хору, ризник, префект храму, сповідник, проповідник, місіонер. В окремих випадках ченці звільнялися від виконання церковних обов'язків: у випадку досягнення старечого віку та проголошення емеритом (70–80 рр.), а також під час проходження навчання, відбуття новіціату чи за обставин незавершених чернечих студій [7; 8; 9].

Висновки. Монастирська братія об'єднувала в собі як молодше, так і старше покоління (людей із різним досвідом), здебільшого вихідців із західноукраїнських земель, що увійшли до складу австрійської імперії. Більшість ченців працювала над духовним удосконаленням своєї особистості, і тільки частина з них провадила пастирську та місіюну діяльність.

Додаток I

Біограми ченців Святоспаського монастиря станом на 26.07.1783 р.

Вадинський Созонт

Світське ім'я – Стефан. Батьки – Сімеон та Марія. Народився 28.08.1749 р. у м. Карасівка Подільського воєводства¹. Вступив до чернецтва 05.08.1769 р.² у Почаєві. Після року випробувань у новіціаті склав чернечі обіти професа³. 05.08.1770 р. відправлений на студії з риторики до монастиря у Вічині. Через два роки переїхав до Замостя для вивчення філософії. По їх завершенні, за два роки скерований на теологічні студії до Риму в Грецьку колегію. 02.05.1774 р.⁴ отримав ієрейські свячення та у 1777 повернувся на територію провінції. Призначений вчителем риторики у Білостоцькому монастирі, а потім вчителем філософії у Луцькому монастирі, згодом стає вікарієм, касиром та прокуратором цього ж монастиря. З 1781 р. – секретар Галицької провінції ЧСВВ. З 18.08.1781 р. призначений професором філософії та префектом монастирської школи у Дрогобичі, а з серпня 1782 р. став віце-ректором цієї школи. У 1784 р. обраний вдруге секретарем Галицької провінції та призначений ігуменом Святоспаського монастиря⁵. [8, 1035]

¹ за національною приналежністю – поляк [15, 15]

² за іншими даними, 05.08.1768 р. вступив до чернецтва [15, 15]

³ за іншими даними, 06.08.1769 р. склав чернечі обіти професа [15, 15]

⁴ за іншими даними, 11.10.1772 р. – диякон, 02.05.1773 р. – ієромонах [15, 15]

⁵ час та місце смерті не встановлені (авт.)

Гульський Гедеон

Світське ім'я – Габріель. Батьки – Андрій та Анна. У новіціаті – Гервасій. Народився 24.03.1720 р. на Поділлі. До вступу в чернецтво закінчив філософські студії у Кам'янці на Поділлі та вивчав математику і теологію у Львові. Вступив до чернецтва 14.10.1753 р. у Почаєві. 26.10.1754 р. склав чернечі обіти професа у цьому ж монастирі. 15.01.1755 р. отримав піддияконські та дияконські свячення. 22.01.1755 р. – ієрейські свячення із рук луцького владики Сильвестра Рудницького. Із 23.06.1760 р. – вікарій Тереховлянського монастиря. 24.03.1761 р. – вікарій у Уневі. 21.07.1763 р. – вікарій у Лаврові. 25.04.1764 р. – вікарій у Крехові. 01.07.1764 р. – професор спекулятивної теології. 05.08.1767 р. – ігумен у Золочеві. Брав участь в укладенні карти по визначені меж землеволодіння Бучацького монастиря, подав до цієї карти коментарі, уклад інвентарний опис млинів Золочівщини. Згодом, 27.07.1770 р., переїхав до Дерев'ян, був ігуменом, а 12.08.1772 р. вибув до Угорників, де призначений ігуменом. Із 29.01.1774 р. – ігумен

Львівського монастиря Св. Онуфрія. У серпні 1776 р. на Унівській капітулі обраний ігуменом у Подденбенці. Звідтіля 03.08.1777 р. переїхав до Білостоку, де виконував обов'язки сповідника, а з 05.02.1781 р. – сповідник у Лаврові¹. 1784 р. – резидент у Дерев'яній Волі. 17.07.1786 р. переїхав до Христінополя, 25.08.1786 р. до Крехова, а 05.11.1790 р. до Замостя². [9, 358]

¹ станом на 1783 р. був ієромонахом Святоспаського монастиря, де виконував обов'язки сповідника [15, 15].

² час та місце смерті не встановлені (авт.)

Янович Лонгин

Світське ім'я – Лука. Батьки – Георгій та Текля. Народився 18.08.1755 р. у с. Красносілце Золочівського циркулу. Закінчив клас риторики у Золочеві. Вступив до чернецтва 29.06.1775 р. у Почаєві¹. Після року чернечих випробувань 14.07.1776 р.² склав чернечі обіти професа. Відправлений на студії з риторики до Унева, де вивчав також філософію впродовж трьох років. У вересні 1780 р. скерований до Лаврова для проходження студій із моральної та догматичної теології. 08.08.1781 р., по завершенні теологічних студій, отримав ієрейські свячення у Валявській церкві із рук Холмського владики та адміністратора Перемишльської єпархії Максиміліана Рилла³. 1784 р. – вчитель у монастирській школі в Дрогобичі. 10.05.1786 р. переїхав із Підгірців до Бучача для викладання філософії та німецької мови⁴. [7, 769]

¹ за іншими даними, 06.07.1776 р. вступив до чернецтва у Почаєві [15, 15]

² за іншими даними, 14.07.1777 р. склав чернечі обіти професа у Почаєві [15, 15]

³ 26.10.1780 р. – піддиякон, 01.08.1781 р. – диякон. Станом на 1783 р. був проповідником, сповідником та душпастирем у Святоспаському монастирі [15, 15]

⁴ час та місце смерті не встановлені (авт.)

Тимошкевич Леонтій

Народився 1745 р. у с. Тростянець. Пройшов чернечі випробування у Почаєві¹. З 1784 р. – ризник у Топільниці². [7, 768]

¹ 19.10.1768 р. вступив до чернецтва у Почаєві, де 14.10.1769 р. склав чернечі обіти. Впродовж 1773 р. отримав піддияконські, дияконські та ієрейські свячення. Станом на 1783 р. проходив студії з вивчення латинської мови [15, 15].

² був прокуратором та економом по різних монастирях Святопокровської провінції. Станом на 1783 р. – ризник у Святоспаському монастирі [15, 15]. Час та місце смерті не встановлені (авт.)

Созанський Митрофан

Світське ім'я – Михайло. Батьки – Петро та Анастасія. Народився 08.09.1714 р. у с. Чернява Перемишльської землі. 06.08.1737 р. вступив до чернецтва у Почаєві. Після року випробувань у 1738 р. склав чернечі обіти професа. Відправлений до Луцька для обслуговування монастирської церкви, а через три роки повернувся до Почаєва. За чотири роки переїхав до Мільчана, де обслуговував монастирський храм. Через два роки вибув до Крем'янца, де виконував ті ж самі обов'язки, а за один рік перемістився до Золочева, звідкіля через три роки скерований до Підгірців, був парохом у селі Готуличі. Однак через два роки, 12.07.1766 р., відправлений до Городищенського монастиря як філії Христінопільської обители. У 1768 р. вибув до Віцинського монастиря, де був капеланом. З 1769 р. у Золочеві, будучи священником у Грабні. З жовтня 1773 р. – священик у Вічині. З серпня 1775 р. – парох у Шаргороді в Калинівці. З квітня 1778 р. – парох на передмісті м. Замостя. 24.02.1781 р. – вікарій та сповідник Білінського монастиря, а з травня 1781 р. – резидент у Топільниці, яка належала до Святоспаського монастиря. З

1784 р. – економ Лаврівського монастирського фільварку у Висоцьку Верхньому. Помер 13.03.1787 р. у Лаврові¹. [8, 831]

¹ за іншим джерелом, 17.03.1787 р. упокоївся о. Митрофан Созанський, який виконував різні служіння: еклезіарх, адміністратор господарських справ, душпастир [3]

Федорович Габіній

Світське ім'я – Григорій. Батьки – Михайло та Анна. Народився 1723 р. в с. Гірське. Вступив до чернецтва 28.08.1752 р. у Добромилі¹. Після року випробувань у новіціаті 01.09.1753 р.² склав чернечі обіти професа та відправлений до Топільниці. Через два роки повернувся до Добромилля, де проживав 9 років. Надалі скеровувався до монастирів Святопокровської провінції для виконання різних обов'язків: Краснопуці (8 р.), Черниляви (1 р. 7 місяців), Горпина (1 р.), Деревача (2 р.), Черниляви. У 1775 р. повернувся до Добромилля, був прокуратором у Журавині, звідкіля у 1779 р. відправлений до Святоспаського монастиря, де був призначений резидентом у Топільниці. 1781 р. скерований із Топільниці до Дрогобича, де був резидентом та парохом у Лішні. 1784 р. – резидент у Топільниці. У березні 1786 р. переїхав із Лаврова до Топільниці, де був резидентом³. [9, 341]

¹ за іншими даними, вступив до чернецтва 04.07.1736 р. у Почаєві, а народився у 1718 р. [15, 15]

² за іншими даними, склав чернечі обіти професа 06.07.1737 р. у Почаєві. Не проходив жодних студій та невідомо, в якому році отримав ієрейські свячення [15, 15].

³ станом на 1783 р., будучи хворобливим, у віці 65 років виконував обов'язки прокуратора Святоспаського монастиря [15, 15]. Помер 1797 р. [10, 89].

Розтавецький Боніфатій

Народився 1755 р. в с. Лопушанка. 1778 р.¹ вступив до новіціату в Добромильському монастирі. Склав чернечі обіти професа. 1784 р. вивчав латинську та німецьку мови². 06.05.1789 р. отримав ієрейські свячення із рук перемишльського владики Максиміліана Рилла³. [9, 218]

¹ за іншими даними, 27.10.1776 р. вступив до чернецтва у Добромилі, а 17.01.1779 р. склав чернечі обіти професа [15, 16].

² станом на 1783 р. був братом Спаського монастиря. У той час не отримав ще жодних свячень. Хворів, але намагався здобути освіту. Вивчав моральну теологію, польську та латинську мови у Щеплотах [15, 16].

³ час та місце смерті не встановлені (авт.)

Костецький Єфрем

Світське ім'я – Ілля. Міщанин. Батьки – Василь та Юстина. Народився – 20.06.1756 р. в м. Старий Самбір або Старе Місто Перемишльської землі. Русин. Після завершення навчання у 1777 р. вступив до чернечого стану в Добромилі, де після проходження випробувань склав чернечі обіти професа. Після цього відправлений до монастиря у м. Добромилі, де був послушником. Звідси скерований до Яворівського монастиря у Ліску або Черниляві, де був підпорядкований прокураторові та економові. Після досягнення 24 років повернувся до Добромилля для проходження новіціату. 26.07.1780 р. склав обіти професа і був відправлений у 1781 р. до Черниляви для проходження навчання¹. [9, 305]

¹ час та місце смерті не встановлені (авт.)

Парилевич Діонісій

Народився у 1756 р. в с. Низкиничі. У 1782 р. вступив до чернецтва у Добромилі¹. До 1784 р. у Добромилі студював латинську та німецьку мови. 1791 р. – прокуратор Добромильського монастиря та парох у Ліску. [9, 286]

¹ за іншими даними, 1780 р. вступив до чернецтва у Добромилі. 01.07.1781 р. склав чернечі обіти професа. Станом на 1783 р. залишався братом у Спаському монастирі, оскільки не отримав жодних свячень [15, 16]. Час та місце смерті не встановлені (*авт.*).

Квятковський Маврикій

Світське ім'я – Михайло. Батьки – Іван та Марія. Народився 03.08.1761 р. у с. Підгірці біля міста Олеська. Не вмів писати і читати ні руською, ні польською мовами. Вступив 08.09.1780 р. до чернечого стану в Підгірцях. Проходив новіціат у Добромильському монастирі з 28.02.1781 р. Після року випробувань 11.04.1782 р. склав чернечі обіти професа. У вересні 1782 р. скерований до Лаврова, а в липні 1783 р. переїхав до Святоспаського монастиря для проходження студій¹. [8, 808]

¹ 20.03.1805 р. упокоївся о. Маврикій Квятковський, еклезіарх, кравець і каліграф [3].

Пйотрович Андрій

Народився у 1760 р. 1782 р. вступив до чернецтва у Добромилі¹, проходив чернечі випробування². [9, 5]

¹ за іншими даними, це відбулося у 1780 р. [15, 16].

² станом на 1783 р. був братом чернечої спільноти у Добромильському монастирі, студіював латинську мову, ще не склав чернечих обітів професа [15, 16]. Час та місце смерті не встановлені (*авт.*).

Стояловський Іриней

Світське ім'я – Іван. Батьки – Якуб та Марія. Народився у 1745 р. у селі Сераковці. Вступив 1775 р. до чернечого стану в Добромилі. Після року випробувань у новіціаті в Добромилі 23.07.1776 р. склав чернечі обіти професа та відправлений до Святоспаського монастиря для виконання послушання прокуратора. Через два роки переїхав до Дрогобицького монастиря, де перебував два роки та десять місяців. У червні 1781 р. відправлений до Святоспаського монастиря, де виконував обов'язки прокуратора у Топільницькому монастирському фільварку, що був приєднаний до Спасу¹. [7, 687]

¹ час та місце смерті не встановлені (*авт.*)

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Анісімович-Шевчук О. Монастир Преображення Господнього у Спасі: історія та можливість залучення у сферу туризму / О. Анісімович-Шевчук // Історико-культурні пам'ятки Прикарпаття та Карпат – важливі об'єкти в розвитку туризму : зб. матер. II Всеукр. наук.-практ. конф. – Львів : ЛПЕТ, 2014. – С. 22–38.
2. Балик Б. (ЧСВВ) «Катафальк Чернечий» василіян XVII–XVIII ст. / Б. Балик // Записки ЧСВВ. – Серія II. – Секція II. – Т.VIII. – Рим, 1973. – С. 67–98.
3. Вибір з «Пом'яника» Чину Св. Василя Великого – безрезень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.bazylianie.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=226:2010-03-23-21-47-02&catid=16:historiazakonu&Itemid=3
4. Вуйцик В. Храм XIII ст. Спаського монастиря біля Старого Самбора / В. Вуйцик // Лавра – №1. – 1999. – С. 53–55.
5. Гачан М. Княжий монастир Преображення Господнього в селі Спас / М. Гачан // Історико-культурні пам'ятки Прикарпаття та Карпат – важливі об'єкти в розвитку туризму : зб. матер. Всеукр. наук.-практ. конф. – Львів : ЛПЕТ, 2013. – С. 239–245.
6. Гуцаленко Т. Два інвентарі Святоспаського монастиря / Т. Гуцаленко // Альманах Старосамбірщина – III. – Старий Самбір – Львів : Місіонер, 2004. – С. 320–357.
7. Львівська національна наукова бібліотека імені В. Стефаніка. Відділ рукописів (далі ЛННБ ВР). – Ф. 3(МВ). – Спр. 435. – Арк. 377–784.
8. ЛННБ ВР. – Ф. 3(МВ). – Спр. 436. – Арк. 785–1188.
9. ЛННБ ВР. – Ф. 3(МВ). – Спр. 614. – Арк. 1–376.
10. Лось В. Catalogus partum et fratrum defunctorum Чину св. Василя Великого у фондах ін-

ституту рукописів НБУВ (середина XVIII – початок XIX ст.) / В. Лось, Н. Сінкевич // Генеалогічні записки. – Вип. 12 (нової серії 6). – Львів, 2014. – С. 77–101.

11. Скрутень Й. (ЧСВВ) Життєписи Василян. Вїмок з рукописного збірника митрополита Л. Кишки / Й. Скрутень // Записки ЧСВВ. – Т. I. – Вип. 1. – С. 105–130.

12. Стецик Ю. Резиденції Спаського василіанського монастиря: фундаційно-майнові аспекти (XVII–XVIII ст.) / Ю. Стецик // Актуальні питання гуманітарних наук : міжвузівський збірник наукових праць молодих вчених Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. – Дрогобич : Посвіт, 2015. – Вип. 11. – С. 56–61.

13. Стецик Ю. Василіанські монастирі Перемишльської єпархії (кінець XVII–XVIII ст.) : монографія / Ю. Стецик. – Дрогобич : Видавничий відділ ДДПУ, 2014. – 388 с.

14. Швед М. Спаський та Лаврівський монастирі – осередки духовності й культури в Галичині / М. Швед. – Львів : Місіонер, 2000. – 112 с.

15. Archiwum Państwowy w Przemyślu (APP). – Archiwum Biskupstwa Greckokatolickiego w Przemyślu (ABGK). – Sygn. 222. – “Wykaz zakonników i klasztorów Diocesis Premisliensis (1782–1784 rr.)”. – S. 15–16.

REFERENCES

1. Anasimowych-Szevchuk O. Monastery Preobrazenia Gospodniogo in Spas : histori and mozlyvosti zaluchenia in sferu / O. Anasimowych-Szevchuk // Histori-culture pamiatki Prycarpatia and Carpat – vazlyvi objekty in rosytok tourism : sb. mater. II Vseukr. nauk.- prakt. confr. – Lviv : LIET, 2014. – S. 22–38.

2. Balyk B. (OSBM) «Catafalk Chernechyy» basiliani XVII – XVIII centuries / B. Balyk // Analecta OSBM. – Series II. – Sectio II. – T. VIII. – Romae, 1973. – S. 67–98.

3. Vybir z «Pom’yanyka» Chynu Sv. Vasyliya Velykoho – berezen' [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu: http://www.bazylianie.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=226:2010-03-23-21-47-02&catid=16:historiazakonu&Itemid=3

4. Vujcik V. Hram XIII st. Spas'kogo monastyria bilia Starogo Sambora / V. Vujcik // Lawra. – №1. – 1999. – S. 53–55.

5. Gachan M. Kniazzyj monastyr Preobrazenia Gospodniogo in village of Spas / M. Gachan // Histori-culture pamiatki Prycarpatia and Carpat – vazlyvi objekty in rosytok tourism : sb. mater. II Vseukr. nauk.- prakt. confr. – Lviv : LIET, 2013. – S. 239–245.

6. Gucalenko T. Dwa inventari Swiatospas'kogo monastyria / T. Gucalenko // Al'manach Starosambirshchyna – III. – Staryj Sambir – Lviv : Misioner, 2004. – S. 320–357.

7. Lvivska nationalna naukova biblioteka imeni V. Stefanyka. Viddil rukopysiv (dali LNNB VR). – F. 3(MV). – Spr. 435. – Ark. 377–784.

8. LNNB VR. – F. 3(MV). – Spr. 436. – Ark. 785–1188.

9. LNNB VR. – F. 3(MV). – Spr. 614. – Ark. 1–376.

10. Los' V. Catalogus partum et fratrum defunctorum OSBM in fonds of institute manuscript NBUV (medium XVIII – poczatok XIX centuries) / V. Los', N. Sinkewych // Genealogichni zapysky. – Vyp. 12 (novoji serii 6). – Lviv, 2014. – S. 77–101.

11. Skruten' J. (OSBM) Zyttyepysy basilian. Vyjimok z rukopysnogo zbirnyka mytromolyta L. Kyshky / J. Skruten' // Analecta OSBM. – T. I. – Vyp. 1. – S. 105–130.

12. Stecik Ju. Rezydencii Spas'kogo basilianskogo monasteria: fundacijno-majnovi aspekty (XVII–XVIII c.) / J. Stecik // Aktual'ni pytania humanitarnych nauk : mizvuziv's'kyj zbirnyk naukovych prac' molodych vchenych Drogoyb'c'kogo derzavnogo pedagogichnogo universitetu imeni Ivana Franka. – Drogoyb'ch : Posvit, 2015. – Vyp. 11. – S. 56–61.

13. Stecik Ju. Basilian Monasteries of the Peremyshl' Eparchy (XVII–XVIII c.) : monografia / J. Stecik. – Drogoyb'ch : Vydavnychyj viddil DDDPU, 2014. – 388 s.

14. Shved M. Spas'kij ta Lavrivs'kij monasteri – oseredki duhovnosti j kul'tury v Galichini / M. Shved. – Lviv : Misioner, 2000. – 112 s.

15. Archiwum Państwowy w Przemyślu (APP). – Archiwum Biskupstwa Greckokatolickiego w Przemyślu (ABGK). – Sygn. 222. – “Wykaz zakonników i klasztorów Diocesis Premisliensis (1782–1784 rr.)”. – S. 15–16.

Статтю подано до редакції 24.04.2015 р.